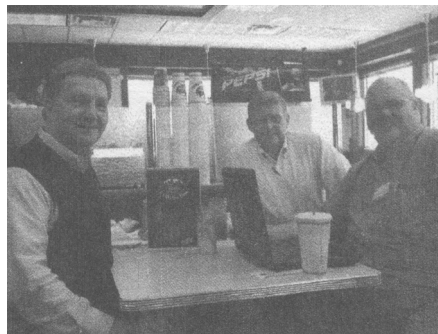

Wstęp

Chciałbym, żebyście mogli tam być. Gary, David i Jim siedzą przy okrągłym stoliku w Skyline Chili w Cincinnati, Ohio... Miejsce to jest znane wszystkim, którzy uczęszczali na CCU. To, co się zaczęło przy stoliku piknikowym i kawie w Heiligenkreuz, w Austrii, doczekało swego zakończenia nad talerzem chili w Cincinnati, Ohio. Na początku byliśmy jedynie znajomymi, ale przez dwa lata dzielenia się, myślenia, planowania, posiłków i wspólnego pisania... staliśmy się przyjaciółmi. To, co zaczęło się jako zawodowa znajomość, rozwinęło się w miłą przyjaźń i partnerstwo w służbie. Gdy spotkaliśmy się pierwszy raz, była tylko praca i zero zabawy. Teraz są praca i zabawa... produktywna. Pismo mówi: „A jeżeli jednego można pokonać, to we dwóch można się ostać; a sznur potrójny nie tak szybko się zerwie” (Kz 4,12). Relacje są nie tylko naturalną częścią życia, ale też koniecznością w służbie zborowi. Nauka życia w społeczności i cieszenie się relacjami, do których Bóg nas powołał, umożliwiają nam służyć jako starsi i przywódcy w naszym zborze.

Zadziwiające jest, jakie podejmujemy wysiłki, by utrzymać relacje np. przez Facebook, MySpace, Twittera, e-maile, smsy, nie wspominając już o powszechności telefonów komórkowych. Spotykamy się po latach z rodziną, ludźmi ze szkoły czy przyjaciółmi z wojska lub pracy. Spotykamy się na kawę w lokalnej kawiarni lub nawet wysyłamy staroświecki list. Ceny relacje, ponieważ cenimy ludzi, którzy są z nimi związani, oraz zdajemy sobie sprawę z tego, że relacje nie utrzymują się same.

O relacjach można myśleć w kategoriach szafarstwa. Gdy zdamy sobie sprawę z tego, że relacje w naszym życiu zostały nam dane przez Boga i mają wpływ na to, kim jesteśmy, musimy przyłożyć odpowiednią uwagę do tego, by poprzez nie odzwierciedlać Chrystusa oraz by mogły służyć jako przykład dla innych. Musimy postrzegać relacje jako część Bożego planu dla Kościoła i jego przywództwa. Bez tego nie będziemy mogli być odpowiednimi szafarzami tych, których Bóg wprowadził w nasze życie, którym służymy i z którymi służymy.

Starszy powinien być świadomy tego, że przywództwo wymaga relacji. Starsi mają służyć w zespole, a nie samodzielnie. Żaden przywódca nie jest samotną wyspą, chyba że przewodzi Kościołowi z jednym członkiem. Zastanów się nad odwrotną sytuacją: jaki byłby starszy, który *nie* byłby szafarzem relacji? Niezaangażowany, rażąco nieobecny na wydarzeniach kościelnych, z rodziną, która by była bardziej dysfunkcyjna niż prawidłowo działająca, koteryjny i zamknięty na nowych ludzi. W swoich relacjach z innymi starsi muszą odzwierciedlać Chrystusa. Na przykład, Pismo dość wyraźnie przedstawia swoje oczekiwania względem tego, że starszy powinien mieć wzorowe życie rodzinne i musi być dobrym szafarzem relacji rodzinnych, przez co pojawia się pytanie: W jaki sposób mogę być lepszym szafarzem moich relacji rodzinnych?

W *Odpowiedz na Jego powołanie* (pierwszej części tej serii) zostały wymienione cztery kluczowe relacje starszego w kontekście jego kwalifikacji do służby: Bóg, on sam, rodzina oraz inni. Chociaż rozdział ten nie ma być traktatem na temat relacji, niedbalstwem byłoby nie zakreślić przynajmniej podstawowych zasad dotyczących relacji, które mogą być zastosowane do czterech relacji kluczowych dla starszych.

Te cztery zasady to: pielęgnowaj, komunikuj się, wyznawaj oraz świętuj. Jeśli mamy być szafarzami naszych relacji, musimy stosować te cztery zasady wszędzie, gdzie jest to możliwe.

Pielęgnowanie relacji oznacza, że chcesz nawiązywać nowe relacje. Starsi powinni podejmować wysiłek ku temu, by w celowy sposób budować relacje z innymi. Jakie mogą być przykłady pielęgnowania relacji z innymi? Starsi mogą w zamierzony sposób być widoczni, wychodząc do nowych członków i gości, czy też aktywnie uczestnicząc w rutynowych działaniach i wydarzeniach specjalnych.

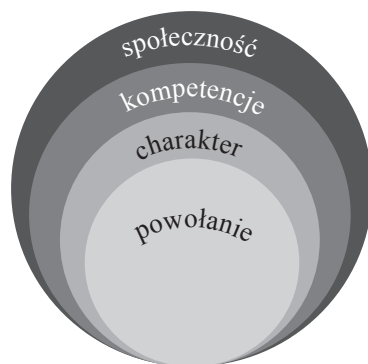
Bycie szafarzem relacji wymaga od nas *komunikowania się* z innymi. Rozważ następującą rzecz: ilu problemów, związanych z relacjami, można by uniknąć dzięki jaśniejszej komunikacji? Z iloma problemami mają do czynienia starsi, które wymagają lepszej komunikacji? Na przykład, jak możemy być lepszymi szafarzami naszych relacji rodzinnych? Może poprzez specjalne spotkanie, na którym członkowie rodziny mogą się podzielić ze sobą pomysłami, troskami, wydarzeniami czy szczególnymi prośbami? Jeśli nie będziesz przywiązywał uwagi do komunikacji, może nie pojawić się sama z siebie.

Trzeba zdać sobie sprawę z tego, że stare powiedzenie, które funkcjonuje do dzisiaj: „Miłość oznacza, że nigdy nie musisz powiedzieć »Przepraszam«”, po prostu *nie jest* prawdziwe. Osoby, które nie chcą przyznawać się do swoich wad, rzadko znajdują się w zdrowych relacjach. *Wyznanie* jest niezwykle istotną częścią utrzymywania zdrowych relacji chrześcijańskich. Wyznanie przed Bogiem, przed rodziną, przed sobą nawzajem, a nawet przed sobą samym, jest kluczowe dla zdrowej i trwałej relacji. Jest przypomnieniem, że w chrześcijańskich relacjach nie ma miejsca na perfekcjonizm.

I w końcu, relacje wymagają *świętowania*! Świętujemy wydarzenia, które definiują nasze relacje i nas samych. Świętujemy śluby i rocznice, urodziny i pogrzeby, oraz szczególne wydarzenia rodzinne, takie jak adopcje, chrzty, ukończenie studiów czy przejście na emeryturę. Świętujemy nie tylko po to, by pamiętać dane wydarzenie, ale też po to, by utrzymywać relacje. Planujemy świętowanie po to, by mieć pretekst do wspólnego spotkania i dzielenia się między sobą. Krótko mówiąc, jesteśmy szafarzami naszych relacji poprzez nasze wspólne świętowanie.

Zdrowe zbory wymagają zdrowego przywództwa. Bez zdrowego przywództwa możliwości wzrostu duchowego, nie mówiąc już o wzroście liczbowym, są znacznie ograniczone. To jest główna myśl tej serii książek: zdrowe przywództwo ułatwia zdrowe życie zborowe. Aby nasze zbory były zdrowe, musimy zatroszczyć się o zdrowie naszych przywódców, starszych zboru. Celem tej książki jest nadanie kierunku, dostarczenie informacji, przedstawienie wyzwań, wykształcenie i w końcu wyposażenie mężczyzn, którzy obejmą funkcje przywódcze w zborze, starszych zboru, do oddanego prowadzenia i pasienia trzody Bożej. Gdy służymy jako starsi w Jego ciele, jesteśmy wezwani, by nasz charakter odzwierciedlał charakter Chrystusa.

Podstawą sprawowania przywództwa chrześcijańskiego jest Boże *powołanie* do służby, powołanie, na które należy *odpowiedzieć*. Człowiek posiada właściwe kwalifikacje i jest należycie wyposażony, gdy prowadzi życie, w którym jest widoczny chrześcijański *charakter*, jego duchowa dojrzałość. *Odzwierciedlamy* Jego charakter. Ponadto, starszy zboru musi posiadać *kompetencje*, umiejętności, które są mu potrzebne do prowadzenia i pasienia ludu Bożego – *prowadzenia* Jego zboru. W końcu, *społeczność*, zarówno w kontekście zborowym, jak i społecznym, zapewnia starszemu zboru obszar służby przywódczej w społeczności wiary i jako świadka dla społeczności, która otacza zbor. W tym aspekcie *cieszymy się* Jego ludem. W chrześcijańskim przywództwie wszystkie te cztery aspekty są niezbędne, aby mogło być ono sprawowane skutecznie. Każdy z tych aspektów jest obowiązkowy. *Ciesz się*, część 4, dotyczy relacji starszego jako przywódcy w zborze i społeczności.

O serii

Jak już wspomniano, książka ta jest ostatnią częścią czterotomowej serii, dotyczącej przywództwa starszych w społeczności, wydanej przez College Press w latach 2009-2011. Cztery tomy (*Odpowiedz*, *Odzwiercie-*

dlaj, Prowadź i Ciesz się) odnoszą się do czterech podstawowych komponentów chrześcijańskiego przywództwa, które zostały wymienione powyżej. Książki te w zamyśle *nie stanowią* traktatów naukowych, dotyczących pojęcia chrześcijańskiego przywództwa. Są natomiast pomyślane jako *użyteczne przewodniki*, które, wykorzystując praktyczne i naukowe spostrzeżenia, mogą służyć jako podręcznik dla przywódcy zboru. Każdy rozdział jest z założenia krótki i zawiera pytania do przemyślenia do użytku osobistego i do wykorzystania w grupie przywódczej jako środek wzajemnego szkolenia i wyposażenia siebie nawzajem do służby.

Z książki tej można korzystać na dwa sposoby. Po pierwsze, może być ona traktowana jako studium indywidualne, wykorzystywane w celu osobistego zbudowania i nabycia wiedzy. Możesz być początkującym starszym zboru albo też doświadczonym przywódcą, który poszukuje szerszej perspektywy i nowego spojrzenia na swoją służbę. Niezależnie od tego w każdym rozdziale znajdują się pytania do przemyślenia, które mogą Ci pomóc w tym, byś jako chrześcijanin i starszy zboru zastosował prezentowane tu nauczanie w Twoim życiu. Drugi sposób wykorzystania tej książki to wspólne jej studiowanie w ramach grupy przywódczej. Każdy starszy może ją przeczytać i indywidualnie rozważyć pytania do przemyślenia. Następnie, pytania te mogą zostać wykorzystane w ramach wspólnego omawiania tekstu przez grupę przywódczą. Niektóre z pytań są bardziej odpowiednie do użytku indywidualnego, a inne z kolei bardziej nadają się do dyskusji w grupie. Sześć rozdziałów książki może stanowić podstawę do sześciu spotkań starszych zboru, a nawet mogą one zostać wykorzystane podczas rekolekcji dla przywódców zboru jako środek pobudzający do refleksji, dyskusji i zastosowania. Temat książki może być wówczas głównym tematem podejmowanym w czasie rekolekcji. Mamy nadzieję, że w obu przypadkach, zarówno jako studium indywidualne, jak i grupowe, książka ta okaże się przydatna w Twoim życiu i służbie.

O autorach

Ta seria książek nie jest dziełem jednego autora. Jest ona owocem pracy trzech osób, które działały w zgodnym porozumieniu, wnosząc do stołu dyskusji swoje różne doświadczenia i perspektywy, dotyczące

służby sprawowanej przez starszych. Jeden z autorów jest pracownikiem Kościoła, Gary Johnson, drugi doradcą Kościoła, David Roadcup, a trzeci jest nauczycielem akademickim, James Estep. Pełniąc różne role i z innej perspektywy patrząc na służbę, zasiedli przy stole, by napisać książkę dla przywódców zboru. Chociaż wszyscy trzej znali się wcześniej od lat, dopiero ich wspólny pobyt w Heiligenkreuz w Austrii, gdzie prowadzili wykłady dla studentów z Europy Wschodniej i Azji Środkowej w *Haus Edelweis* (TCMI), sprawił, że po raz pierwszy usiedli razem, dzieląc się wspólną troską o zdrowie zborów i ich przywództwa. Jesteśmy przekonani, że zdrowe przywództwo kształtuje zdrowy zbor. W czasie rozmów przy kawie na drugiej półkuli zrodziła się idea powstania tej serii książek, która ma za zadanie wzmocnienie starszych jako przywódców zboru.

Chociaż poszczególni autorzy podjęli się napisania konkretnych rozdziałów, ostateczna forma każdego rozdziału została opracowana przez wszystkich trzech autorów przy wspólnym stole, głównie w Indianapolis w stanie Indiana. Tak więc jest to dzieło trzech autorów i ma stanowić przydatną pomoc dla przywódców zboru, którzy służą jako starsi w Kościele.

Modlimy się za Ciebie i członków Twojego zboru i jeśli możemy w czymś pomóc, prosimy o kontakt w dogodny dla Ciebie sposób.

Kwiecień 2010 r.

James Estep, Jr
Professor of Christian Ed.
Lincoln Christian University
Lincoln, Illinois
jstep@lincolnchristian.edu

David Roadcup
Director, Center for Church Advancement
Cincinnati Christian University
Cincinnati, Ohio
david.roadcup@ccuniversity.edu

Gary Johnson
Senior Minister
Indian Creek Christian Church
Indianapolis, Indiana
GaryJohnson@TheCreek.org